

ŻOŁNIERZE BIAŁOSTOCKIEJ NIEPODLEGŁOŚCI

listopad 1918 – luty 1919

	<h1>SAMITOWSKI EMILIAN</h1> <p>Data i miejsce urodzenia: 11 listopada 1883 roku w Warszawie Data i miejsce śmierci: Imiona rodziców: Jakub i Karolina (z domu Krajczyńska) Stan cywilny: żonaty z Marią Pakuła Imiona dzieci: Maria Halina (ur. 12 kwietnia 1909 roku), Albin Tadeusz (ur. 22 października 1912 roku), Jadwiga Romualda (ur. 4 sierpnia 1913 roku), Władysław Roman (ur. 8 października 1920 roku), Zbigniew Euzebiusz (ur. 16 grudnia 1921 roku) Narodowość: polska Wyznanie: rzymsko-katolickie Stopień wojskowy: porucznik Oddział macierzysty WP: Białostocki Pułk Strzelców (1918-1919) / 42. pułk piechoty z Białegostoku (1921-1928)</p>
WYKSZTAŁCENIE CYWILNE	Szkoła Miejska w Batumi (Gruzja) Gimnazjum Realne w Kutaisi (Gruzja) Kursy Buchalteryjne H. Chankowskiego w Warszawie (1909 r.)
WYKSZTAŁCENIE WOJSKOWE	Szkoła Wojskowa w Tyflisie Kurs przy sztabie 20. Dywizji Piechoty (1905 rok)
ZAWÓD CYWILNY	Komisarz Policji Państwowej
DATA WSTĄPIENIA DO ARMII OBCEJ	23 stycznia 1903 roku (armia rosyjska)
DATA WSTĄPIENIA DO WOJSKA POLSKIEGO	25 listopada 1918 roku
RODZAJ BRONI	Piechota
ZNAJOMOŚĆ JĘZYKÓW OBCYCH	j. rosyjski, j. turecki (w mowie i piśmie)
ZNAJOMOŚĆ KRAJÓW	Persja, Rosja (Kaukaz), Turcja

<p>RANY I KONTUZJE</p>	<p>Dwukrotnie ranny, raz kontuzjowany 12 stycznia 1919 r. ranny w czasie kierowania transportem kolejowym przez most w Łapach</p>
<p>ODZNACZENIA</p>	<p>Order św. Stanisława III klasy z mieczami (odznaczenie rosyjskie)</p>
<p>DATY MIANOWIAŃ OFICERSKICH</p>	<p>5 listopada 1905 roku – chorąży 26 maja 1917 roku – podporucznik 30 marca 1918 roku – porucznik 31 marca 1918 roku – podkapitan (sztabskapitan)</p>
<p>PRZEBIEG SŁUŻBY WOJSKOWEJ DO 1 LISTOPADA 1918 ROKU</p>	<ul style="list-style-type: none"> - od 23 stycznia 1903 roku do 5 listopada 1905 roku wolontariusz 79. Kurńskiego Pułku Piechoty w Kutaisi, - do 31 grudnia 1905 roku młodszy oficer 80. Kabardzkiego Pułku Piechoty z Karsu, po czym przeniesiony do rezerwy, - od 26 stycznia 1906 r. mieszkał w Warszawie, gdzie podjął pracę w Kolei Nadwiślańskiej na stanowisku agenta technicznego i agenta służby ruchu, - w 1909 roku odbył obowiązkowe dwumiesięczne ćwiczenia wojskowe w 61. Włodzimierskim Pułku Piechoty, - w latach 1910-1912 w służbie policyjnej na Kaukazie (podkomisarz i sekretarz naczelnika zarządu w suchumskim okręgu), - w 1914 roku zawezwany na dwumiesięczne ćwiczenia wojskowe w 204. Ardagano-Michajłowskim Pułku Piechoty w Batumi, w którym przebywał z powodu ogłoszenia mobilizacji aż do samego wybuchu I wojny światowej, - do końca 1914 roku naczelnik uczestka i organizator abchaskiej konnej sotni w Suchumi, która weszła potem w skład 1. Czerkieskiego Pułku Konnego Kaukaskiej Dywizji Kawalerii (tzw. „Dzikiej Dywizji”), - od 23 stycznia do 30 września 1915 roku dowódca 1. kompanii 220. zapasowego pułku piechoty, na czele której walczył na froncie tureckim, - do 7 września 1916 roku dowodził 16. kompanią Kaukaskiego Pułku Strzelców walczącego przeciwko wojskom tureckim, - do 4 grudnia 1916 roku przebywał z powodu kontuzji na leczeniu w Szpitalu Polowym Nr 36, - po powrocie ze szpitala do 29 grudnia 1917 roku był dowódcą 2. kompanii 13. batalionu etapowego i komendantem Etapu Asad-Abad, - do 6 marca 1918 roku naczelnik działu gospodarczego formowanego na Kaukazie Legionu Polskiego, - do 1 maja 1918 roku młodszy oficer 1. pułku piechoty polskiej na Kaukazie, po czym wyjechał wraz rodziną do kraju, - od 1 września 1918 roku w szeregach zakonspirowanej komendy obwodowej Polskiej Organizacji Wojskowej w Białymstoku.

<p style="text-align: center;">PRZEBIEG SŁUŻBY LINIOWEJ W WOJSKU POLSKIM</p>	<ul style="list-style-type: none"> - 25 listopada 1918 roku mianowany oficerem placu garnizonu wojskowego Łapy przy siedzibie dowództwa Białostockiego Okręgu Wojskowego, a następnie Białostockiego Pułku Strzelców, - 10 lutego 1919 roku zwolniony z Białostockiego Pułku Strzelców z powodu wyrażenia chęci służby w szeregach formowanych w Białymstoku struktur bezpieczeństwa wewnętrznego (Milicji Miejskiej, Policji Komunalnej, Policji Państwowej), - w <i>Rocznikach Oficerskich</i> z 1923, 1924 figurował jako porucznik rezerwy 42. pułku piechoty z Białegostoku, - w <i>Roczniku Oficerskim Rezerw</i> z 1934 r. znajdował się w ewidencji wojskowej Powiatowej Komendy Uzuppełnień w Gdyni, gdzie mieszkał wraz z rodziną od 1928 roku.
<p style="text-align: center;">PRZEBIEG SŁUŻBY W KORPUSIE POLICJI PAŃSTWOWEJ</p>	<ul style="list-style-type: none"> - od 15 lutego 1919 roku podkomisarz I cyrkułu (komisariatu) Milicji Miejskiej i Policji Komunalnej miasta Białegostoku, - od 24 lutego 1920 roku oficer Okręgowej Komendy Policji Państwowej w Białymstoku, - 1 września 1920 roku mianowany kierownikiem Komisariatu I Policji Państwowej w Białymstoku, - 18 lutego 1921 roku awansowany na stopień komisarza Policji Państwowej okręgu białostockiego z przywiązaniem do VI stopnia służbowego, - od 31 sierpnia 1921 roku kierownik Komisariatu I Policji Państwowej w Grodnie, - 1 grudnia 1923 roku odwołany z funkcji komendanta powiatowego Policji Państwowej w Nieświeżu i przeniesiony na identyczne stanowisko do Nowogródka (XV okręg Policji Państwowej), - 15 marca 1924 r. mianowany zastępcą komendanta powiatowego Policji Państwowej w Białymstoku, - od 1 lutego 1925 roku kierownik Komisariatu II Policji Państwowej w tym samym mieście, - w styczniu 1926 roku mianowany ponownie zastępcą komendanta Policji Państwowej pow. białostockiego, - 30 września 1926 roku zwolniony bezpowrotnie z dalszej służby w szeregach Policji Państwowej woj. białostockiego.
<p style="text-align: center;">UDZIAŁ W DZIAŁANIACH NIEPODLEGŁOŚCIOWYCH NA TERENIE BIAŁEGOSTOKU W LATACH 1915-1919</p>	<p>Do Białegostoku podkapitan Emilian Samitowski przybył wraz z rodziną pod koniec sierpnia 1918 roku. W pierwszych dniach września został członkiem miejscowych struktur obwodowych działającej konspiracyjnie Polskiej Organizacji Wojskowej. Wspomniął o tym w swoim życiorysie pisząc, że: <i>6 marca 1918 r. zaliczony byłem do 1 Polskiego pułku na Kaukazie, wystąpiłem z pułku 1 maja 1918 r. i wyjechałem z rodziną do kraju. W międzyczasie byłem awansowany w podkapitana (sztabskapitana). Do kraju ojczystego przyjechałem w końcu sierpnia 1918 r. do m. Białegostoku, gdzie sformowałem potajemnie od władz niemieckich P. O. W. i w listopadzie 1918 r. tegoż samego roku przyjąłem czynny udział w rozbrajaniu Niemców. Z dnia 25/XI 1918 do 15/II 1919 r. byłem jako oficer przy dowództwie Białostockiego Pułku Strzelców, a 15/II 1919 r. wystąpiłem z pułku i wstąpiłem do Policji Państwowej, gdzie i obecnie służę.</i> Prawdziwość jego słów</p>

	<p>potwierdził wówczas m. in. dowódca Białostockiego Pułku Strzelców – ppłk Stefan Paślawski i komendant Policji Państwowej na powiat i miasto Białystok komisarz Leon Gallas.</p>
<p>ŹRÓDŁO DANYCH BIOGRAFICZNYCH</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Centralne Archiwum Wojskowe Wojskowego Biura Historycznego, Kolekcja Akt personalnych, Emilian Samitowski, sygn. AP 10179. - <i>Choinka w Świelicy Policyjnej</i>, „Prożektor”, 1926, nr 1, s. 6. - M. Gajewski, „<i>Granatowi</i>” żołnierze. <i>Album biograficzno-fotograficzny funkcjonariuszy Policji Państwowej woj. białostockiego 1919-1939</i>, Białystok 2019, s. 148. - M. Gajewski, <i>Początki organizacyjne białostockiej policji i jej udział w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r.</i>, „Zeszyt Naukowy Muzeum Wojska”, 2005, nr 18, s. 84–108. - <i>Rocznik Oficerski Rezerw</i>, Warszawa 1934, s. 13, 997. - <i>Rocznik Oficerski 1923</i>, Warszawa 1923, s. 249, 492. - <i>Rocznik Oficerski 1924</i>, Warszawa 1924, s. 230, 431. - <i>Zmiany personalne w policji</i>, „Prożektor”, 1926, nr 5, s. 10.
<p>AUTOR BIOGRAMU</p>	<p style="text-align: center;">Marek Gajewski kustosz Muzeum Wojska w Białymstoku</p>